

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 581. Pelagii Pap. II. Annus 4. Ivstini Ivn. Imp. Annus 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

VINVM S.
MARTINI.

ter gratia honoramus. Ingratius autem religio/a conuenientibus habebat aquam de septuaginta fons Martini colligere. Quia aqua deficiente, regas vas cum vino ad beatis cumulum deportari: transfalsa autem nocte id exinde, hoc presbytero profane, assumi mandante. Et ad se delata, ait presbyter: Anfer hinc vi-
num, & ruram tantum guttam de aqua benedicta, rade parum supererit, funde. Quod cum fecisset (merita dictu) ruginatum, quod
seu plenum erat, ad manus gutta de censu implum est: alienis
implum. Quod non angustus, & in hoc beati Martini fu-
isse virtutem. Ex huiusmodi miraculo longe lateque val-
gato, alijique eiudem genetis accidisse videatur, ut super
vinum sancti Martini nomen inuocaretur, illudque pa-
riter eo modo sancti viri nomine benedicium, vnaqua-
simil murus symbolo charitatis inuicero propinatum
in honorem eiusdem Sancti potaret. Sed quod tum
pietas docuit, praus vsus te befactavit, ut eius inuoca-
tione non ex vino miracula, ut ollim, sed obliterates ex lu-
xi soleant prouenire.

IES V C H R I S T I

Annus 581.

PELAGII PAP. II. IUSTINI IVN. IMP.
ANNO 4. ANNUS 16.

I.

a Extr. tom
L. Con.

Equit annus Christi quingentisimus octogesimus
primus, decimae quartae indictionis: quo confulens
Pelagius Papa scripsit ad Benignum, Archiepiscopum
Epitolam decretalem die decimaterciis Augusti de trans-
latione Episcoporum, an & quando Episcopus e fide
in fideem transire debat, que incipit a: tenui fraternita-
te maliter, & san auem & ipsa ex illori in mercibus,
ut video.

Hoc eodem anno Laurentius Junior post Frontonem
creatur Episcopus Mediolanensis Ecclesie: mosque ad
Pelagium Papam, ut in communionem Catholicam re-
cepirent, scripsit libellum, quem castrationem Gregorii
Papa appellat quo seuerari schismatics, & in causa
trium capitulorum Romanz in hæc Ecclesiæ profi-
tebarum, cui quidem libello cum compiliare nobiles Se-
natores subscriventer, etiam Gregorius, qui postea fuit
Romani Pontifex, dum hoc tempore V. banam gene-
re Praefecturam, sicut apudit chirographum, ut
reflexus in epistola b ad Laurentium faciliatem Constan-
tiam. Subscrivere autem Senatoris, ipseque Praefectus
Vibis Gregorius tanquam fideliis res Lectorum ipsius
Mediolanensis Episcopi: ex quo intelligas, cum item
Gregorius ipsum Laurentium libellum fidei nominat castra-
tionem. Cum igitur huc ipsius Gregorii Papa reflexio-
nado manifesta sit, vides, quam longe ab histori-
cavitate aberet Ioannes diaconus, dum in vita sancti
Gregorii Papa tradidit eodem Benedictus Papa ipsum
Gregorium ex monacho, insitum lice & remittente,
creatum fusile dicuum Cardinalem S. R. E. Ait infi-
per, quod anquecum hoc Beno dicas Papa aegredere-
tur, iugum adhuc monachum Gregorium misere in Bri-
taniam insulam ad conseruacionem gentis Anglorum
det tumultibus cimbis, ab eodem renocatum, &
inter diaconos cooperatum. hac quidem Ioannes & dia-
conus tradit, sed quam fabulose, ut ex citatis ipsius Grego-
rii scriptis tu exieris.

Aggregisti itaque iam nos ordine temporum testi-
mone gelas istudem S. Gorgorij recentem: quoniam
continget interdum à Ioannis diaconi, qui Vi tam eius
scripti, sententiis de crepate: ne hoc nimium audax ali-
cui videri possit, cum auctor abique reprehensione ha-
cennus leitus fuerit: hic primum de ipsius auctoris tem-
pore, quo scripsit, pauca sed agendum putamus. Cum ipse
in eadem scriptio meminisset Leonem Quartum, Nico-
lat, argue Hadrianum Romasorum Pontificum, inscripsi-
que opus illud ad Ioannem Rom. Pontificem eius no-

minus octauum oscine, qui federe coepit anno Domini
eclipticentelesto septuagimo secundo: iam liquet post
hac trecentos ferme annos eis libros elaborasse. Ex quibus
parte erroris tardius Siegerbertum, qui non ad
Ioannem Octauum, sed Septimum illud affirmat: ab
ipso opus inscriptum: atenim cum dictu Pontificum:
qui vixerunt post Ioannem septimum, auctor ipse ineo-
meminere, nullus de his dubitatio reliqua esse posset.
mortuus est autem Ioannes Papa septimus anno Domini
eclipticentelesto plimop: post quod tempus idem
nominalis Pontifices vestite reperiuntur Hadrianus, Leo
Quartus, & Nicolatus. Sic igitur hanc quaque prudens
in verba auctoris dicitur esse iurandum, qui post annos
(vedi) ferme trecentos ea de S. Gregorio scriptorum
monumentis posteris commandauit: cum ab eo etiam
eodem tempore cum S. Gregorio ipse vixisset, ut persig-
nare possit, eoque magis, si ex ipsiusmet Gregorij senecte
auctor redarguendus erit.

Aktu igitur de Gregorij Papa primordiis, de genere
priis aliquis veluti præludiu presentem potamus. Sci-
mus ipsius Gregorij testificatione fusile ipsi atatu Fe-
brem Rom. Pontificem, non quidem quod arum eius no-
minis (vt vult Ioannes diaconus) cum non Romanus il-
le, sed Samnia fuerit: Gregorij enim progenitor, &
antecessores iisque fusile Romanos, sed de his superius.
Fusile autem illi patrem nomine Gordianum, matrem
vero Silvium appellat, condemque pietatis cultores,
omnes quee contentient: fed excellente Silvium amicitia
tate, meruisseq, inter Santos admiraverit: Ecclesiastica
tabule fidem faciunt, sicut eadem clarissime illustrata
fuerit eius amica Tarilla atque hucus fortior Amillana
Deo dicata virginis, quiss suis patris gaffuram fusile so-
rores, sicut & Gordianam, sed à fidelis fortioribus valde
degenerem. Quod si adhuc ipsius Gregorii cunabola
perverteri, inuenies & nutritio eius, candensq; adhuc
super illicem tempore ipsius Pontificatus, sicut membrum
in Epistola ad Ruficiam Patriciam: h. Institutum vero
fusile operam scribitur, & in domo fandi inter fanos
fanctitudine & que in buceum coasilfe, par et credet,
exculsumque bonis literis (quancum illud feretabatur
de ditione ut a scrupulis) certum est: in his quo
que fusile confiditissimum, suis postea litteris declaratur,
i De ipsius traditione Gregorius Turonensis aquilis
ipsius Romani Gregorij hæc habet: Littera grammatica
dialectus, atque rhetorica erat instituta, ut multa in Vir-
ipa videtur eis secundo. Porro inter Senatores militare,
in eaque forentis milicia primos ordinis dux ille, Praefec-
tūrārumque Vibianum administrasse, ex his ipsius scri-
ptis postea litteris scitis confat.

Sed quod tempore id occidet, ex illisdem eius scriptis
est percutiendum. Sane quidem diversis verbis ipse S.
Gorgorius tertians, sicut in consignaturu sua fl., cum
enim ipse habet in Epistola ad eius suicce florem Con-
tinuit, ubi sunt hæc verba: Quodvis deinceps frateratu-
tus Laurentius adhuc somnante cautele ad apollonem
festis, in qua viri in bibitimi ex legitimo numero subscriveant
inter quos ego quos, tunc Urbanam præfecturam gerent pariter
subscriveant. Cum igitur eius testificatione factis loqueris, fa-
cias adhuc Laurentium Mediolanensem Episcopum, ipsius
Gregorium in ea sunt: one fusile: que endum modo de
tempore ipsius Laurentii Episcopatus. Fuit ille (vt dis-
mus) Laurentius Junior: Senior enim, ad quem sapientia &
de qua plura Enno ius Tinetius, vixit Symmedus Pa-
per temporibus (vt Concluorium Acta dec. arant.) ante
annos sexaginta; junior vero his Longobardorum tem-
poribus vixit, quem diem ob illis liquet, cum iam ipse
Gregorius Romanus Pontifex creatus esset, & ergo tempore
in fede annum tertium: unum enim de eius obitu, & in eius
locus subrogatione Constantius exstiti ipsius Gregorij
date litteras ad Exarchum in Italia Romanum, nec non
alioz ad Ioannem subdiaconum de eiusdem Laurentii
biu, & electione Constanti, et is annus Domini 581.

C. m

Cum ergo confitetur de anno, quo Laurentius de
eis est, appareatque eum fedelis annos duodecim
et capite anno Domini quinagesimo octog
into (romane), qui res Ecclesie Mediolanensis
conseruantur, & ex eiusdem Ecclesie monumentis se
monstraverunt, reseruerunt, affirmant a) nihil est, vt
sanctus Benedictus Papa Gregorium creatum esse
et monasticam vitam excollusivit, cum hoc
autem tempore adhuc lateum Perfectum Virga
dimisit pater. Postero quid conditum hoc anno
in Episcopatu Laurentii contigit, cum Grego
Practus Virga vita cum aliis nobilissimi viris
Lorenzi de comitatu Romeni Ecclesie

speciat, licet iste Gregorius festeretur eum elemis suo monasterio per fusile, non tamen addit&fisi, sicut de Valentino dixerat. Post Maximinianum vero praeulpi eleemosinus monasterio Prelios, cuius idem Gregorius gemitinante atque Probus adhuc vivente Gregorio, qui de eo in Constitutio hadi ipsum dato mentionem habet: monasteriumque illud titulo sanctorum Andreæ Apóstoli, atque Lucia, etd potius Luce, cuius reliquias, sic et Andreæ, accepit Constantinus in opoli, nominata fusile, publica interixa Constitutio Acta referant. Quo extruso, in ipsum cum est Ingelitus monasterium, contingit fanum Romulam virginem ex hac vita migrare, idem affirmat.

Porto instituto ab ipso in Virbe eodem fandi Andreæ monasterio non ex proximo positi. Catinellibus monachis (ut multi putant) quibus Longobardos fugientibus apud Lateranensem basilicam ducunt fuerat monasterium, sed ex provincia Valeria monasterio sancti Equiti, in quo vigebat monastica instituta, petrum prius Abbatem apparuit, idque non ex ipsius Gregorii loco citato tantum, sed & alio eiusdem, dum sancti Equiti post obitum edita miracula recenter, dumque ex relatione eisdem Valentii, sive Valentini sui Abbatis, quis narrat se accipisse testatur, ubi ait: *Sisterunt ad eum, quod de hoc in ratione quondam me reuerendissimum Valentino. Et* si. *quoniam enim illum Abbatem dum iterum appellat, haud alium ab eo, de quo dictum est, suffit cognoscere.* Porro nullum aliud celebre eo tempore in provincia Valeria monasterium suffit reperitur, nisi sancti Equiti, ex quo primus petendos esset Abbas monasterii ab ipso in Virbe etenim a quo & habutus ipse Gregorius monastica conversionis accepit, & ab eo monachorum institutus est resulit.

Videant hinc ergo, quo lure non nulli tradant, foissé Gregorii institutionis S. Benedicti professorem, cum sanctus Equitus ante sanctum Benedictum in dicta proximâ monasterium exeretur, & monachis in eo positis praefuerit: congregauerat iam ille monachos, cum sanctus Benedictus petit eremum, nec est enim, cui magis, quam ipsi Gregorio etiò possit de refellant, sed neque est, vt quis. Valentum hunc quem sibi praefuisse Abbatem faretur iterum ipse Gregorius, illum existim et fuisse Valentinius, secundum numeratum post S. Benedictum Abbatem, primam vero Lateranensis cenobiorum. Nam conflat dictum fuisse monasterium S. Andree ab illo Lateranensi, ex eius duera etiam Abbatum serie intelligere potes. Lateranensi n. primum Valentianum sub Abbae inde Simplicius, & post eum praefuit Honoratus, ut id est Gregorius I docet: In monasterio autem S. Andree primo (ut insensit Gregorii testificatione diximus) Valentius, sive Valentinus, inde Maximianus, tertio loco Petrus, atque postea substitutus est Probus.

Qui indigne ferunt, S. Gregorium alterius instituit, quam S. Benedicti monachus alteri, cedens. Ego si tui monachos sub eodem Patriarcha S. Benedicto redigere laborant, quasi monasterium S. Equili vnum ex eis sue fit duodecim monasteria, que S. Benedictus instituit. Ipsi S. Gregorius traditum: Verum an his annigere, vel contradicere idem Gregorius inuenitur, ex eius verbis exactissime disquisimus. Quidamque ab duodecim S. Benedicto etiam monasteria, alio non in diversa provincia, sed ille, inquit, duodecim monasteria construxit. & puto post n. si iudeum agens, eadem in eodem loco circa quinque fuisse construxit ait: & sequent capitulo: Et huius autem monasteriorum, inquit, qua in eodem loco construxerat via fuisse in rupibus montebus, &c. Sicque repetit tercio eisdem Gregorii testificatione, vbinam edidit a S. Benedicto eterna monasteria, vnicolique et plurorum aliquip dubitatione redditur: parva enim esset fuisse ex uno eorum horum duodecimo in singulari (ut idem ait Gregorius) colato possimus intelligere. Hec autem ex dictis cum perspicue redditur sint ad hanc manifestiora redendum, fratre S. Equili monasteriorum

Greg. dial.
I. 4, f. 32. *Ex*
homiliis Eu
ang. 39.
g Greg. dial.
I. 4, f. 35.
h Greg. I. 9, f. 4
pist. 22.

*i Greg. in En-
ang. bismil.
40. & dial.*

IX.
DE INSTI-
TUTIONE
MONASTI-
CA S.GRE-
GORII.

*In 1866-1867
L.A.C. 4 prop
fin.*

x

XL

n Greg L.

三

三

Gr. 3

praefectura, quæ ab eodem S. Gregorio descripta fuit, videtur.

XII.
*& Greg. dia-
log. I. 2. c. 3.
in fin.*

*a Greg. dia-
log. I. 1. c. 4.*

Ipsæ enim Liperius in secundo Dialogorum libro a, nō vultus tantum monasterij, sed multorum S. Equitum fuisse Abbatem affirmat, sicut enim hæc ipsius verba: E-quitum pre sua magnitudine sanctis atque multorum in episcopatu Valeria felicitate monasteriorum patres existit. Hæc cum ea sunt, quoniam modis sub S. Benedicto Abbatæ (in tempore carlo ferre) redigendis Equitum est, qui in die a provincia Abbas multorum monasteriorum esset, nemini subiectus præterquam summa Pontifici, cum constiterit duo decim illis monasteritis a S. Begeberto adificatis (videlicet taliatur b. S. Gregorius) singulis singulis esse prefectos Abbatæ, nec alium quæriam, nisi ipsum Benedictum vniuersalem curam omnium habuisse? Sic igitur et a seipso S. Gregorius assertionebus (quibus non acquiescere netas) non est, quin negare iure possit, S. Benedictus & S. Equitum diversitas inter eum distingueatur, collectiones monachorum & ex S. Equitum vero classis propaginis fuisse S. Gregorius monasteriorum monachos, ex fanci vero Benedicti, quod dicitur ximus, Larzacenses. Vincit veritas, priuata faciliter affectio. Sed his modo fuit ad explodiendam Ioannis diaconi sententiam de S. & Gregorii discordanib. sub Benedicto Papa, quem consigilie postulat sub eius successore Pelagio juniori corris alienioribus fuit loco dictum i. famus.

XIII.

*c. Euag. lib.
c. 10.*

Eodem quoque anno defuncto Joanne Episcopo Alexandriae, cum sedis annos vñ decim, in locum eius subiectus est S. Eulogius, qui sedis annis viginti septembris hæc ex Nicophori Chronico: de egeno Eugenio, & alijs. Hic ille Eulogius, de quo saepè in Epistolis suis meminit, fanez. Gregorius Papa, sed de eo plora infectus pro temporis ratione dictum famam illuxit. Deus tandem, vt Aegypti tenebras ab haec dies iam inaudientes fedes oī in osuas, tanti electi Episcopi splendore fugerat, qui cum Orthodoxia fide posse, sancte vita quoque metuū coruscaret.

XIV.

*d. Greg. Tu-
bif. I. 5. c. 12.
e. Greg. Tu-
marat. S.
Mar. I. 2.
cap. 17.*

F

F

Sed iam res Francorum, quæ ad Ecclesiasticam spe-ctant historiam, prosequiamur. Languecerent plane his temporibus Annales in opa, nisi ex rebus Franciis luppeneditaterrans ferme singulis argumentum. Hoc agitur anno, qui Childeberti filii S. Gobertus Regis numeratur tercius. Nam herani vero Regis ipsius patrum decimoseptimum, Inquit Gregorius Turonensis: Dux no-losa Dux infula Dracolum Dux casum, casum occidens effet, vicato presbitero, ab eadem persistens imperebit, qui accepta iurisfictio est, vigebat in Ecclesia plus vix, ut abique peccatorum remissione ad Deo per lacerdotem accepta, nemo ex hac vita migraret. At homines ipsi etiā passus, quod fecit superbius enim & arrogans à Guntherambio Bolone, invato nomine Domini & virtute S. Martini, occidit. Et item gestmannus Gregorius, qui de co-dem Guntheram iterum opere sancti Martini à naufragio liberatus havat: Quidam dicit Guntheram suam Bolonam contra vicem submersam Liperum fluvium transverso, circumventibus tenetibus, mitem nos horribili remeret subito aduersus vanto nante turbantur in pelago, separatisque manibus, qui portant illum sustinuerunt. & aqua sive adsumma repletam, descendens tunc usque ad cingulum cum ipsi natus in profundis, nequamnam rancem natus subdules à pedibus. Exterritusque omnis Bolonam rancem vocavit, D. Marini auxilium implorans, & ut ei ad liberandum feluum occurreret, precobante, dicens fidenter fuit: Nolite timere, his enim, quod dexter a facie vesti ad auxilium porrigidum mecum in negotiis suis paratus. Hæc sedient, dicit ab eo namib, mitemque vento contraria in eundem, mitem portante perirent ad littus, vix etiam praefusus corris beatu confusus suffragium, et etiam a genibus, quod aperte fuisse perdidarent, denuo fleuim fuisse refusante, responderunt, hæc de Bolone Gregorius.

Ad eundem Bolonem exta: Venantij Fortunati catamen sequuntur incipiunt.

Sic ergo omnipotens radius in culmina Regi,

et nos eum canimus armis operantes.

& inferius illud, cum ipse bene precatur his verbis:
Sic placido Regi summus pice antler ab alto,
Qui datus ante Petro, porrigit ipse manum,
exauditum fuisse vidilli.

I E S V C H R I S T I

Annus 582.

PELAGII PAP. II. TIBERII IMP.
Annus 5. Annus 1.

Q Vingentesimo octavo gessimo secundo Redemptoris anno, Indictionis decimæquinque, Iustinus Imperatorianus in Imperio texderat, mensisq; novembris cum dimidio exædios ex hæc vita dedit mense Augusto, vi testatur Eugenius; Tiberiusque solus imperat, terminus annos quarum. Quid autem proxime obtutus Iustinus Imperator Tiberium conseruit dixerit, astore Senatu & Eugenio Patriarcha, à Cæsare argue Mæcilia regula his verbis:

Ecce Deus, qui beneficis tibi; hunc habitationem dedit illi; non ego. Honora illum, ut in quoque honoris ab illo. Hoc etiam tremorem (Sophiam Auguistam intelligi) quo aliquando domina tua fuit. Nefti, quæ primæ servas tuæ erat, nesciunt filios. Non granulos in sanguinis, nec communites homicidio, nec malum pro malo reddes, nesciunt malo ministrare nisi mihi efficiantur. Ego enim ut bonus calpurni etiam pacabilis fatus sum, & recte secundum peccata mea: fideliter habens fons in hiis, qui hoc mihi fecerunt, ante tribulat Christi. Ne tamen te habuimus, quemadmodum me. Si attendi omnes, fons tibi. Scio quæ fuisti, & quis fatus es, et ceteras, & non peccasti. Non quæ fuisti, & quis fatus es, et ceteras, & et ceteram. Omnes igit fons tuus & fons & serui. Si quæ pro iuris causa meo honorauerint te. Hoc tu cum videbas omnes, quæ Republicam sibi visiles. Exercitatus cura genitores & impudentes ne proficiantur; neque ex tibi percedant, quæ prout tales Imperatores faciuntur. Hoc tibi præ posse, mesquis edictus male, horro, et viuistis. Quis habebit fratres, fratres tuus tu vero, qui tuus habebis dona. Et facta oratione Patriarcha, cum dissidentem, Amos: ecclisia Cesar ad pœna Imperator, & dicit ei: Si vix, sum si non vix, non vixim. Si imperator: Deus, qui fecit salum & terram, ipse omnis, qui ducere obtulit sum, in certum mittat. Porro dicitur, pro quærebas Imperator, replicat Larymus retum collegam, hæc ibidem fere cuncta. Cædrenus, et quo & alioqua emenda fuit, qui & hæc his addit: Ceteram moris ingravescere, hanc multo pœnitentiam conciliat. Corpus vero in Hera insulam depositum est in area Proscenium, iuxta Ephesus recorciat, at hæc episcopus. Quod speciat ad Iustini mortem, hic item in Mæcilia: Hic Iustinus in initio Imperii factus fuit, post in omnem asseritionem incidit, contempnatur, Senatoribus isolatur: cui tanta crudelitas sit, ut etiam inter se fieri, in quibus quecumque rapiebat, austrota congregaret. Porro ipsum etiam in heresim Pelagianam, quæ apud m. tradit Gregorius; quod tamē minime receptum est.

Decoronatione Tiberii Augusti hec idem Gregorius Turonensis: Cum eum secundum confundendum loco proclamatum Cœsari prefobatur populus prosequitur, parvusq; gemitus pro parte insulans insulam, qui cum nepos Iustini habebat, illam per ista sonda processit: completaq; oratione, vocata ad serbis Papacrum Confiditibus ac Praefatis: Palatium ignorat. De hunc inducto purpure, diademate coronatus, hæc imperiis impetrat, cum immunitus deinde in Imperio confundatur. Enitanusque quoque experientis ad Cœsare, eam cognoscit, quæ facta fuerant, pudore confuso, sine eis disgregat, fuit nihil humani, qui in Dei pœnum posset, aduertitur dient, transfigurans pœni dicitur, adventus infinitus, pœnalis se pœnitentia Imperatori, quindam vel certe in defensâ ei mercatum gratia: quæcumque illa secundum patientes sacratum collegit, in palam hunc tibi ostendere.

A.